

Rostislav Iščenko: K otázce americké strategie

- editor007 | 19. června 2024

USA: Amerika sází na to, že se pokusíme drtit armády a ovládnout území dříve, než dojde k definitivnímu kolapsu Pax Americana. My však sázíme na to, že procesy vnitřního systémového rozpadu, které probíhají jak v USA, tak v EU, paralyzují Západ dříve, než nám bude schopen způsobit vážné škody.

Obklíčení 6. polní armády Friedricha Pauluse u Stalingradu změnilo německou porážku v katastrofu, která se jen zázrakem a úsilím Ericha von Mansteina nezměnila v katastrofu celé východní fronty. Němci však byli poraženi mnohem dříve. Pokud by se obklíčení nekonalo, Rudá armáda by stejně přešla do ofenzivy, jen Německo by utrpělo menší ztráty v lidech a technice a bylo by s to pokračovat ve válce déle. Porážku Němci utrpěli v okamžiku, kdy Hitler nařídil za každou cenu dobýt Stalingrad, a sice v září 1942.

Podle všeho Hitler uvěřil Goebbelsem šířené legendě o “generálu Morozovi” a tak si nikdy nebyl schopen uvědomit hlavní příčinu porážky Němců u Moskvy. Chlad, při absenci zimního oblečení a zimního nátěru, samozřejmě nepřispěl k růstu bojového ducha a bezproblémovému provozu zbraní. Teplota ale už v listopadu klesala k minus patnácti stupňům Celsia. Přesto pak Němci čile útočili, a dokonce se radovali, že země zamrzla.

Všimněte si, že operace Tajfun nezačala v době, kdy bylo ještě relativně teplo, ale když země zamrzla, likvidovala nesjízdnost, při níž se po podzimních deštích nebořily jednotlivé tanky, ale celé německé motorizované jednotky. Během nesjízdnosti Němci přišli o svůj hlavní trumf, který jim přinesl všechna jejich vítězství v letech 1939-1942, o manévrovatelnost.

Jakmile mráz sevřel zemi, pohyblivé jednotky znovu získaly manévrovatelnost a vyrazily na Moskvu, zničily hlavní síly Západního a Rezervního frontu v trojím obklíčení pod Brjanskem a Vjazmou. Mezi postupujícími Němci a Moskvou prakticky neexistovaly žádné rezervy Rudé armády. Do boje byli vrženi posluchači moskevských a podmoskevských vojenských škol (podolští kadeti), divize, které právě přišly ze Střední Asie (divize Panfilova), jako zázrakem uniklé z obklíčení zbytky rozdrčených jednotek (sbor Dovatora, 50. armáda Boldina u Tuly), pouze lehkými střelnými zbraněmi vyzbrojené domobranecké divize, dělnické prapory – vše, co se podařilo shromáždit.

Vojáci bojovali hrdinně, ale fronta praskala a přesouvala se k Moskvě. Zdálo se, že Němce nic nezastaví. A najednou se jejich postup prudce zpomalil a pak se úplně zastavil. Stalo se to tehdy, když napadal hluboký sníh. Hluboký sníh připravil Němce o manévrovatelnost, protože tanky se mohly pohybovat jen po několika málo silnicích. A pořádně prořídlé jednotky Wehrmachtu nedokázaly čelně prorazit obranu Rudé armády. To se jim ani v nejlepších dnech léta 1941 příliš nedařilo.

Rudá armáda navíc přešla do ofenzivy. A opět, do útoku samozřejmě šly urychleně přesunuté sibiřské divize z Dálného východu. Ale kmenové jednotky šly do útoku proti Němcům jak pod Bělostokem, tak pod Smolenskem. Na začátku krásné pak ale tyto akce vyvrcholily obklíčením a porážkou sovětských armád. Nepřítel v manévrování exceloval, ale pod Moskvou, podle jednohlasného svědectví všech očitých svědků, jsme Němce v manévrování předčili.

Očití svědkové hovoří i o základním know-how, které nám umožnilo dosáhnout převahy nad Němci v

jejich specialitě (manévrování). Jednalo se o lyžařské prapory a široké pásy T-34. T-34 i lyžaři snadno překonávali zasněženou celinu. Výsledkem bylo, že Němci se ocitli na pokraji katastrofy, Hitler jednoho po druhém propouštěl generály a vydával drakonické rozkazy, které zakazovaly opouštět pozice a vyžadovaly boj i v úplném obklíčení.

Wilhelm Keitel v Norimberku tvrdil, že tímto způsobem Hitler v zimě 1941-42 zachránil německou armádu před osudem Napoleonovy Velké armády. Ve skutečnosti Němce zachránilo již koncem dubna a začátkem května období sucha, které jim vrátilo manévrovatelnost, což okamžitě a dramaticky změnilo stav věcí na frontě. Hitler usiloval o totéž, oč usilovalo sovětské velení v létě 1941 u svých vojsk - obětoval síly, aby získal čas.

Až do léta 1943 byla Rudá armáda manévrovatelnější v zimě a Němci v létě. Jakmile sovětské velení v dostatečné míře zvládlo umění manévru a armáda získala dostatek motorizovaných dopravních prostředků, letní převaha Němců se vypařila.

Ale stejně jako sovětské velení, které se pokusilo o ofenzívu v létě 1942 nepochopilo, že v této fázi války jeho převaha začíná hrát na nesjízdnost cest, kdy německé jednotky ztrácejí manévrovatelnost, ale sovětské si ji udržují (což vedlo k porážkám sovětských vojsk v létě 1942), tak Hitler, zaslepený svou rasovou teorií, nepochopil, že nevítezi německý "nadčlověk" (sovětští vojáci podle svědectví samotných Němců bojovali stejně dobře, v bojích jeden na jednoho vítězili dokonce častěji), ale vítězí silné stránky armády, které se u Němců projevovaly až do léta 1943, a u nás v zimě.

Hitler proto bez čekání na zimu v září 1942 připravil svou vlastní armádu o manévrovatelnost, když jako hlavní cíl ofenzivy označil dobytí Stalingradu. Od té doby stále více jednotek 6. polní a poté 4. tankové armády přitahuje k sobě město změněné na trosky. Německé jednotky krvácejí v čelních bojích v troskách Stalingradu.

Sovětské také. Ale v takových bojích Němci ztratí svou výhodu a začnou mít stejné ztráty jako Rudá armáda. Vědí o tom od roku 1941 a neradi útočí na sovětská opevnění čelně. Ale Hitler to požaduje, Paulus váhá a Stalingrad jako magnet přitahuje stále nové německé jednotky, které vstupují do města a rozpouštějí se v něm.

Pokud si přečtete vzpomínky účastníků Stalingradské bitvy na sovětské straně, uvidíte stejný obrázek - všechny nové posily jsou převáženy do města přes Volhu, aby během jednoho až dvou dnů zcela shořely. A mrtvé střídají noví bojovníci. Problém pro Němce spočíval v tom, že pro Rudou armádu směna mrtvých jeden na jednoho byla výhodná, kdežto pro Wehrmacht ne. Po mobilizacích mohl SSSR každý rok vřadit 1 200 000 nových mužů, kteří dosáhli branného věku, ale Německo pouze 600 000. Kromě toho sovětská polní medicína vrátila k útvarům 2/3 z celkového počtu zraněných, zatímco německá ne více než 1/3. A nakonec v Rudé armádě sloužily v bojových jednotkách statisíce žen (odstřelovačky, letkyně, dokonce i tankistky, nemluvě o četných zdravotních instruktorkách), do Wehrmachtu se ženy nepřijímaly, mohly sloužit pouze jako pomocné síly v týlu.

Je snadné si spočítat, že při směnivosti jeden na jednoho Němci skončili mnohem dříve, než SSSR ztratil schopnost doplňovat své jednotky. Podle Mansteinových výpočtů, počínaje rokem 1943, by měli Němci ztrácet třikrát méně než Rudá armáda (ve skutečnosti ztráceli čtyřikrát až pětkrát), aby dovedli válku alespoň k remíze. Bitvu o Stalingrad proto Němci prohráli prakticky ještě před jejím začátkem. Samotný fakt, že byli vtahováni do čelní bitvy o Stalingrad, je postavil do podmínek, za kterých byl jejich mobilizační potenciál vyčerpán mnohem dříve než sovětský.

Obklíčení 6. polní armády nám umožnilo zachránit životy našich bojovníků a obrátit pro Německo porážku na katastrofu. A to nejen vojensky, ale i morálně. Po Stalingradu už nikdo v hitlerovských vojenských špičkách nevěřil v možnost vyhnout se porážce. Jen optimista Manstein se ještě snažil

uhrát situaci díky manévrovací válce, ale už ani díky jeho talentu se mu nic nepodařilo.

Příliš velké ztráty neutrpěl Wehrmacht v obklíčení, ale v nesmyslných čelních útocích na Stalingrad. Ztráty na obou stranách v bitvě u Stalingradu činily 2,5 milionu lidí, polovina z nich byli Němci. Hitler neměl kým nahradit milion a čtvrt vycvičených vojáků ztracených u Stalingradu za pět měsíců, ale v Rudé armádě se také 2-3 krát více raněných vracelo na bojiště než u nepřítele.

Čemu nás učí tato Hitlerova chyba, která předurčila vojenskou katastrofu Třetí říše? Tomu, že při plánování vojenských operací je třeba vzít v úvahu nikoliv abstraktní přednosti, ale i silné a slabé stránky své armády a nepřátelské armády, a to až po povětrnostní podmínky, které mohou být příznivé pro jednoho, ale nepříznivé pro druhého.

To věděli už ve starověku, kdy se snažili rozmístit vojáky na bojišti tak, aby do očí nepřítele svítilo slunce nebo aby na jeho stranu foukal vítr, který zkracoval dosah nepřátelských šípů a zvyšoval dosah jejich. V bitvě u Lecheionu Ifikrátes využil výhod, které terén poskytl lehce vyzbrojeným Athéňanům, a porazil spartskou falangu, která byla ve starověkém světě dlouho považována za neporazitelnou.

Ve válce, kterou USA vedou proti Rusku, se vyžaduje zohlednění mnohem více faktorů, než musel Ifikrátes v roce 390 před n.l., ale i než bylo nutné vzít v úvahu na bojištích Velké vlastenecké války.

V první řadě je pro USA zásadní, aby se zabránilo přímému vojenskému střetu s Ruskem. Místo USA mají vést horkou válku američtí proxy. Dnes je to Ukrajina, zítra to může být Polsko s Pobaltím nebo Rumunsko, Švédsko nebo Finsko, Německo nebo Francie, hlavní je, aby někdo s Ruskem bojoval a umožnil USA být formálně mimo válečnou hru.

USA je úplně jedno, kolik armád rozdrtí a jaká území k sobě Rusko připojí. Washington je znepokojen pouze tím, aby na připojených územích zůstalo co nejméně ekonomicky aktivního obyvatelstva, a to, co je k dispozici, aby pocítovalo nepřátelství vůči Ruské federaci a aby byla také zničena infrastruktura těchto území a aby ekonomika byla zničena na nulu. Aby Rusko získávalo spálenou zemi.

Američtí stratégové se tak snaží dosáhnout trojího efektu:

USA musí na válce vydělávat, zatímco Rusko utrácet. Je to doplněk k sankcím, které sice příliš nefungují a těžce poškodily Evropu, nikoli Rusko, ale na USA zatím sankční bumerang vůbec neudeřil.

Rusko musí vyčerpávat samotná vojenská kampaň. Bez ohledu na to, jak úspěšně bojujeme, a jak velké by byly ztráty nepřítele, Washington doufá, že dříve nebo později se kvantita změní v kvalitu a ztráty, i lidské i ekonomické se stanou kritickými.

Další ránu ruské ekonomice a financím by měla přinést nutnost obnovy obsazených území. Ať už budou připojeny k Rusku, nebo ne, stejně na ně padá péče o obyvatelstvo těchto území. Proto jsou USA ochotny obětovat nejen Ukrajinu, ale i Pobaltí, a dokonce i Polsko. Čím více území zabírá Rusko, tím větší má Washington naději, že se zhroutí.

Prostoduchý plán, v jehož rámci se má Rusko přeměnit na anakundu, která pohltila aligátora (při dostatečné velikosti krokodýla umírají oba).

V rámci realizace tohoto plánu se předkládají mírové iniciativy USA a jejich vazalů nikoliv proto, aby bylo možné se skutečně domluvit na nějakém kompromisním míru, ale výhradně z propagandistického důvodu. Předběžné podmínky předpokládají, že Rusko odmítne, a pokud ne, přijetí takových podmínek by bylo jeho kapitulací. Formální odmítnutí Moskvy dalších "mírových iniciativ" potřebují USA k zamezení kolísání západní (zejména evropské) společnosti, která podle

zhoršující se situace uvažuje, zda je tato válka pro Západ tak potřebná? USA říkají pochybujícím: "Stále nabízíme mír, ale Rusko to odmítá. Proto jsme nuceni bránit západní způsob života". Mnozí tomu věří.

Rusko se snaží překonat americké "mírotvůrcovství" vlastními mírovými iniciativami. Ale protože Moskva a Washington formálně neválčí, všechny tyto iniciativy jsou zaměřeny na řešení ukrajinské krize. Zde si Washington chytře myje ruce, jeho kyjevský chránělec okamžitě odmítá jakékoli jednání s Ruskem. Hrozby zhoršení mírových podmínek, které budou nabídnuty příště, se ukrajinská vláda nebojí. Stejně jako Američanům je jim to jedno. Ukrajinské loutky amerických pánů se nechystají žít na Ukrajině, až všechno skončí, ať už to skončí jakkoli. Plánují se přestěhovat do Ameriky nebo do EU.

Rusko proto nemůže zastavit bojové akce a uzavřít nějaký přechodný kompromisní mír za podmínek, které Moskvě vyhovují. V Kremlu si uvědomují nebezpečí nekonečné války, kterou nám chtějí Američané darovat. Také tam chápou, že mír za ruských podmínek dnes USA nepřijmou.

Zbývá jediná možnost, a sice pokusit se zničit OSU a zlikvidovat současnou ukrajinskou státnost způsobem, který by nedovolil vtáhnout se do další války s dalším americkým vazalem.

Okno možností pro nás vzniká proto, že pouze ukrajinská elita byla připravena s radostí rozbít svůj stát o Rusko v zájmu USA, ostatní, i včetně Poláků, s výjimkou snad Pobaltanů a osobně Mai Sanduové s její "superideou", aby se Moldavané stali Rumuny, nejsou proti tomu, aby bojovali s Ruskem v rámci kolektivního Západu (za účasti USA), ale sami se rozbíjet o Rusko podle ukrajinského vzoru nechtějí.

Proto se boj omezuje na to, co se stane dříve: Rusko bude schopno likvidovat ohnisko války a zabráni tomu, aby se rozpoutalo další nebo USA budou s to vrhnout proti Moskvě svého dalšího vazala. Současně si myslím, že i když se Rusko dostane k západní hranici Ukrajiny, ponechá otevřenou otázku o částečném zachování ukrajinské státnosti, aby mělo základnu pro obchod během jakékoliv případné mírové konference.

Ve výsledku, jak Američané slíbili, je to vyčerpávající válka, která nemusí nutně skončit v okamžiku vojenské porážky Ukrajiny. Washington je odhodlán v ní pokračovat, postavit proti Rusku dalšího v řadě.

Amerika sází na to, že se pokusíme drtit armády a ovládnout území dříve, než dojde k definitivnímu kolapsu Pax Americana. My však sázíme na to, že procesy vnitřního systémového rozpadu, které probíhají jak v USA, tak v EU, paralyzují Západ dříve, než nám bude schopen způsobit vážné škody.

Kromě toho existuje také faktor Číny, která se snaží nepadnout do americké pasti a dostat se do vojenského konfliktu s Filipínami nebo Tchaj-wanem, ale která také nebude moci ignorovat všechny sílící americké provokace, jak je nemohlo ignorovat Rusko. Válka v Pacifiku může začít kdykoli. V takovém případě by možnosti USA na evropském směru vážně klesly, ATR je pro ně nyní důležitějším regionem. Evropa jim nikam nezmizí.

Pokud vezmeme v úvahu události z tohoto úhlu, realisticky vyhodnotíme taktiku a možnosti stran, je jasné, proč se události vyvíjejí tak pomalu a proč většina předních politiků mluví o obrovském nebezpečí evropské nebo dokonce světové války. V situaci, kdy si reálné strany konfliktu nemohou navzájem přímo způsobit bezprostřední škody a zprostředkované akce nejsou vždy účinné, je zvyšování sázek jak způsobem tlaku na protivníka, tak způsobem, jak se dostat z pod úderu, který představuje skutečnou hrozbu.

I Rusko i USA považují současné události pouze za předeheru k hlavnímu střetu, zároveň se chtějí

předehtou omezit a samotnému střetu se vyhnout. Situace je komplikována tím, že americké proxy používané proti Rusku jsou tak slabé, že Washington je nucen být příliš aktivně patrný v přímých operacích, že ve výsledku je stále blíže nežádoucí střet, který by se stal nevyhnutelným.

Strany to cítí a maximálně brzdí politickou dobu, aby se neumožnil přechod války na vyčerpání ve válku na zničení. Americké zdroje se ale vynakládají příliš rychle. Jejich podmíněné "ztráty" jsou mnohem vyšší než ty ruské. Washington cítí, že se dostal do pasti podobné Stalingradu, kterou si však nastražil sám. USA hledají východisko ze situace, která je pro ně kritická, a mohou se rozhodnout pro jakékoli, ty nejzoufalejší kroky.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/Nová republika

[ZDROJ](#)